

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: S. H.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021 o starobním důchodu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2021 č. j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení změnila své rozhodnutí č. I č. j. X ze dne 18. 8. 2021 na základě podaných námitek žalobce tak, že žalobci přiznala podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 29 odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje

a ust. § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), od 31. 12. 2020 starobní důchod ve výši 24 865 Kč měsíčně s tím, že výplata tohoto důchodu žalobci náleží od 1. 1. 2021. Dále žalovaná rozhodla, že se od ledna 2021 zvyšuje základní výměra starobního důchodu žalobce na částku 3 550 Kč a procentní výměra tohoto důchodu na částku 22 893 Kč, takže celkem žalobci náleží od této splátky starobní důchod ve výši 26 443 Kč měsíčně. Tímto rozhodnutím žalovaná podle ust. § 86 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění důchodového zabezpečení zrušila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o přiznání starobního důchodu od 31. 12. 2020 č. j. X ze dne 30. 3. 2021. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná podrobně vysvětlila způsob výpočtu výše starobního důchodu žalobce s tím, že žalobci vznikl nárok na tento důchod dosažením věku 55 let, tj. dnem 1. 8. 2013. Po tomto datu žalobce nadále vykonával výdělečnou činnost; za výkon výdělečné činnosti se pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu nepovažují doby pracovního volna bez náhrady příjmu a neomluvené nepřítomnosti v práci a doby uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a), zákona o důchodovém pojištění. Žalobce tak po vzniku nároku na starobní důchod získal 1 559 dnů a zvýšení procentní výměry činí 25,5 % výpočtového základu, což činí 7 268 Kč. K námitkám žalobce týkajících se zhodnocení vyloučených dob (tj. doby vedené u žalobce na úřadu práce, kdy pobíral podporu v nezaměstnanosti) žalovaná uvedla, že doba pojištění a náhradní doba pojištění se hodnotí ke dni vzniku nároku na důchod, tj. v případě žalobce ke dni 1. 8. 2013. Žalovaná odkázala na ust. § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, z něhož vyplývá, že po vzniku nároku na důchod lze hodnotit pro zvýšení procentní výměry pouze výdělečnou činnost – dobu pojištění a nikoliv jakoukoliv náhradní dobu pojištění. V případě, kdy nelze po vzniku nároku hodnotit náhradní dobu pojištění, nelze tuto dobu hodnotit ani jako dobu vyloučenou.

2. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že již v rámci řízení o jeho námitkách požadoval zápočet vyloučené doby přednostně před vyměřovacími základy podle ust. § 86 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., ve spojení s ust. § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění. Tato vyloučená doba v jeho případě trvala z důvodu evidence uchazeče o zaměstnání na úřadu práce, kdy pobíral podporu v nezaměstnanosti v období po 31. 7. 2013; dne 1. 8. 2013 dosáhl důchodového věku, avšak období evidence na úřadu práce s podporou v nezaměstnanosti se podle jeho názoru považuje za vyloučenou dobu podle ust. § 16 odst. 4 věty druhé písm. g) zákona o důchodovém pojištění, po dobu, kdy zakládá účast na pojištění, a to bez ohledu na dosažení důchodového věku. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že v případě, kdy nelze po vzniku nároku hodnotit náhradní dobu pojištění, nelze tuto dobu hodnotit ani jako dobu vyloučenou. Z uvedených důvodů navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021 č. j. X a z připojeného správního (dávkového) spisu žalobce a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované,

přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z obsahu dávkového spisu žalobce krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o starobní důchod prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku – Místku dne 8. 12. 2020. O této žádosti, jak již bylo uvedeno shora, rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021 č. j. X, kterým žalobci přiznala starobní důchod podle ust. § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve výši 23 816 Kč. Žalobce požádal ve smyslu ust. § 86 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o vyloučení dob pojištění. Na tuto žádost reagovala žalovaná vydáním rozhodnutí pod č. I ze dne 18. 8. 2021, jímž vyhověla jeho žádosti, aby období od 18. 5. 1996 do 19. 5. 1996, od 18. 3. 1997 do 15. 9. 1997, od 1. 1. 2000 do 31. 1. 2001, od 31. 8. 2002 do 30. 6. 2003, od 1. 4. 2012 do 31. 5. 2012, od 2. 1. 2013 do 31. 5. 2013, od 1. 12. 2013 do 31. 12. 2013, od 4. 9. 2008 do 17. 9. 2008 a v období dočasné pracovní neschopnosti v letech 2004 až 2007, kdy se kryla doba pojištění s dobou vyloučenou, byla pro účely stanovení výpočtového základu vyloučeno na místo zhodnocení dosaženého příjmu. V tomtož rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že nemůže zhodnotit vyloučenou dobu od 1. 1. 2014 do 31. 3. 2014, od 1. 11. 2014 do 31. 3. 2015, od 1. 11. 2015 do 31. 3. 2016, od 1. 11. 2016 do 31. 3. 2017, od 1. 11. 2017 do 2. 4. 2018, od 1. 11. 2018 do 31. 3. 2019 a od 1. 11. 2019 do 31. 12. 2019, neboť dobu pojištění po nároku nelze hodnotit jako dobu vyloučenou. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal námitky dne 20. 8. 2021, ve kterých nesouhlasil s nezhodnocením těchto dob jako dob vyloučených. O těchto námitkách, jak již bylo shora uvedeno, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.
6. Zásadní spornou otázkou v této projednávané věci bylo to, zda je možný postup podle ust. § 86 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. v případě, kdy se jedná o doby, které u pojištěnce vznikly po vzniku jeho nároku na starobní důchod. Podle tohoto ustanovení oprávněný může do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení písemně požádat, aby se doby uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a) až k) zákona o důchodovém pojištění, považovaly podle § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění za vyloučené doby; na základě této žádosti vydá Česká správa sociálního zabezpečení nové rozhodnutí a současně zruší předchozí rozhodnutí. Podle ust. § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění doby uvedené v odst. 4 větě druhé písm. a) až k) se považují za vyloučené doby, i když se kryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e) s dobou účasti na pojištění podle § 6 s dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, nebo s dobou, za kterou nenáležely náhrady uvedené v odst. 3 větě čtvrté, pokud o to pojištěnec nebo jiný oprávněný požádá; příjmy dosažené v takto určených vyloučených dobách se do vyměřovacího základu nezahrnují. V odst. 4 větě druhé písm. g) jsou po 31. prosince 1995 vyloučenými dobami doby z účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a g), přičemž pod písm. a) jsou uvedeny osoby vedené v evidenci úřadu práce České republiky – krajské pobočky jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci.
7. Ve smyslu shora citovaných ustanovení se tedy žalobce domáhal, aby shora uvedené doby nezaměstnanosti, kdy byl veden u příslušné krajské pobočky úřadu práce a pobíral podporu v nezaměstnanosti, byly považovány za vyloučené doby a to i v období, kdy již

získal nárok na starobní důchod; tento důchod však nepobíral a byl nadále zaměstnán. Výši starobního důchodu pojištěnce, který po vzniku nároku na starobní důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní ani plný invalidní důchod, upravuje ust. § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Po vzniku nároku na starobní důchod se v takovém případě pojištěnci procentní výměra starobního důchodu zvyšuje o 1,5 % výpočtového základu za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti. Oproti tomu podle § 34 odst. 1 téhož zákona výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 tohoto zákona, činí za každý celý rok pojištění získaného do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Po vzniku nároku na starobní důchod v případě nepobírání starobního ani invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně se výše procentní výměry důchodu zvyšuje za každých 90 kalendářních dnů o 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Musí jít však výhradně o výdělečnou činnost pojištěnce a za tuto výdělečnou činnost rozhodně nelze považovat náhradní doby pojištění, tedy ani dobu, po kterou je pojištěnec veden u příslušné krajské pobočky úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Lze proto souhlasit s názorem žalované, že po vzniku nároku pojištěnce na starobní důchod lze při výpočtu procentní výměry důchodu hodnotit pouze výdělečnou činnost a nikoliv náhradní doby pojištění; tento názor ostatně má oporu i v ust. § 33 odst. 2 větě druhé, zákona o důchodovém pojištění, podle něhož do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění. Pakliže nelze po vzniku nároku hodnotit náhradní doby pojištění, nemohla žalovaná vyhovět žádosti, aby doby, kdy byl žalobce veden na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, byly považovány jako doby vyloučené.

8. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud proto žalobu žalobce v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaná právo na náhradu nákladů řízení nemá ze zákona (ust. § 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 21. února 2022

JUDr. Petr Indráček

samosoudce